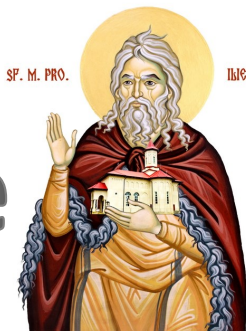

Speranța Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica după Botezul Domnului (Începutul propovăduirii Domnului)

Apostolul citit ne amintește că am primit fiecare harul lui Dumnezeu sub formă de daruri specifice fiecăruia, potrivite nouă, după care să rodim pe pământ, în familie, în comunitate, în Biserică.

Hristos a robit robia, adică a învins sclavia patimilor ca în fiecare dintre noi să lucreze aceeași biruiță, ajutând omul să atingă curăția și nepătimirea. Abia când omul lucrează după planul lui Dumnezeu se activează aceste daruri, ne dăm seama în ce direcție simțim din plin ajutorul Lui, abia atunci creștem, ne maturizăm duhovnicește, și pe măsură ce înaintăm în direcția unirii cu Dumnezeu și a slujirii aproapelui, începem cu adevărat să-L privim pe Hristos și Biserica Lui toți la fel, ne înțelegem cu adevărat, conlucrăm așa cum se așteaptă Dumnezeu să o facem.

Câtă vreme suferim de păcate și de multă copilărie duhovnicească, doar ni se pare că avem aceeași credință,

facem parte din aceeași Biserică, cinstim același Dumnezeu și pe aceiași sfinți. Din această părere lipsesc multe elemente, există multă închipuire, adică avem o imagine a Bisericii și a lui Dumnezeu care de fapt ne împiedică să-L cunoaștem cu adevărat. Cu cât cineva este mai duhovnicesc, cu atât este mai familiarizat cu harul și cu slava lui Dumnezeu, recunoaște imediat pe cei care au aceeași trăire cu el, dincolo de cuvinte, în adâncul și pe culmile rugăciunii.

Sf. Pavel îndeamnă în Apostol ca mădularele trupului lui Hristos, Biserica, să se maturizeze împreună și fiecare în parte, prin trăire în Hristos, prin simțirea și lucrarea harului, prin vădirea darurilor Duhului Sfânt, avându-L pe Domnul în inima fiecăruia, curățindu-ne și crescându-ne până ce ajungem cu adevărat fii ai lui Dumnezeu.

Iată de ce mulți își dau cu părerea despre Biserică și creștinism, iar noi ne mirăm ce tâmpenii debitează: nu-l trăiesc, nu au cum să-l cunoască. Ne-am obișnuit să folosim libertatea cuvântului în domenii unde mai degrabă își are locul cenzura și chiar tăcerea. Oare în familie acei oameni tot așa procedează, dându-și drumul la gură oricum?!

Iată de ce trebuie să trăim credința, să ne străduim să ne curățim de păcate, să stăm lucrători în Biserică, uniți cu Hristos: ca să-L cunoaștem din ce în ce mai bine, să învățăm iubirea alături de cei care aleargă în aceeași direcție cu noi,

și prin creșterea și maturizarea duhovnicească pe care o simțim, să ne întărim în credință, în nădejde, în dragoste, să anticipăm și să pregustăm cele pe care le așteptăm dincolo, în casa lui Dumnezeu, împreună și laolaltă cu sfinții.

Iată de ce nu trebuie să ne mulțumim cu puțin, cu mediocritate, cu starea de căldice: nici nu ne curățim, nici nu creștem, nici nu ne mântuim. Să nu acceptăm rugăciune puțină, post puțin, citire puțină, mărturisire și împărtășire cu superficialitate și nevrednicie, slujbe prescurtate, predică fără vlagă din care nu rămânem cu nimic. Să nu ne mulțumim cu compromisuri funcționale în familie sau la Biserică, să ne dorim, să cerem, să muncim pentru cât mai mult, pentru deplinătate. Să simțim creșterea, maturizarea de care spune Sf. Pavel, chiar dacă uneori suntem osteniți, fără chef, sau vedem în jur pe alții trăind în țara lui merge și așa.

Cine nu însetează după Dumnezeu, după curăție, după dreptate, după duhovnicie, după bine și frumos, nu va simți harul niciodată. Cine nu se silește nu ia împărăția, cine nu se întristează pentru păcate și după Dumnezeu nu primește mângâierea Duhului Sfânt.

Sf. Evanghelie arată cum Mântuitorul, după botezul în Iordan pe care l-a primit pentru noi, începe să propovăduiască vestea bună a unirii cerului cu pământul, a

lui Dumnezeu cu oamenii, venirea luminii așteptată de toți care simțeau întunericul din viața lor. Începe cu Galileea, nu cu Ierusalimul sau Iudeea, cu Capernaumul, nu cu Nazaretul sau Betleemul, pentru că, după cum am auzit la Bobotează, la sfințirea mare a apei, nu sunt căile Lui precum căile noastre, nici judecățile Lui, ca ale noastre. Era deplin întru bunăvoia Tatălui, plin de Duhul Sfânt, matur duhovnicește, curat și fără de păcat, biruitor asupra diavolului după întreita ispitire din pustie, și oamenii au simțit aceasta.

L-au primit cei care așteptau, doreau, tânjeau, însetau, sufereau, luptau, și o făceau bine, nu după părerea și imaginația lor. Ceilalți au rămas indiferenți, au râs, ori l-au dorit moartea. Am luat agheasmă mare ca să simtă făptura noastră, în mod tainic, că Dumnezeu S-a întrupat pe pământ și întru noi; ca să reînnoim harul apei Botezului nostru; am luat și anafură, ca să știm că prezența lui Dumnezeu întrupat, în mijlocul făpturii, trebuie să conducă la împărtășirea cu Trupul și Sângele Lui. Facem acestea ca să trezim înăuntrul nostru viața lui Hristos și prezența Duhului Sfânt, să ne înțelepțim și să ne întărim în har.

Cei care însetează, revin la mărturisire, ca să se împărtășească. Cei care din cauza păcatelor văd că nu reușesc să sporească, oricâte sfințenii ar primi în Biserică, tot la mărturisire vin, ca la al doilea Botez, și oferă lacrimi, regret, sau măcar mărturia sinceră că "nu am inimă plină de

durere ca să Te caut. Nu am pocăința, nici umilința care întorc pe fii la moștenirea lor. Nu am lacrimi mângâietoare, Stăpâne. S-a întunecat mintea mea cu cele lumești, și nu poate să caute spre Tine cu durere. S-a răcit inima mea de atâtea ispite și nu poate să se înfierbânte cu lacrimile dragostei celei pentru Tine.” (Acatistul Mântuitorului). Ne rugăm împreună cu ceilalți, să ne molipsim de credința, de pocăința, de râvna lor, sau măcar să ne sprijinim unii de alții, să nu cădem. Cerem să fim pomeniți la rugăciune, în fiecare zi, de părintele. Toate ca lucrarea lui Dumnezeu cu fiecare în parte și toți laolaltă, în Biserică și în lume, să înceapă să rodească mai sensibil și mai vizibil.

Începând cu 15 ianuarie luăm anafură, în dorul împărtășirii, și apoi agheasmă mică, adică harul Duhului Sfânt rodit în sfinți, în frunte cu Izvorul Tămăduirilor, Maica Domnului, ca și noi să simțim asemenea lor, prin mijlocirile lor, prezența și lucrarea lui Dumnezeu; ca să creștem, să ne curățim, să ne vindecăm, să reintrăm în firesc, să sporim în har, să vedem în făptura și în viața noastră darurile Domnului.

Luna ianuarie se arată plină de sfinți cuvioși, marii trăitori ai Ortodoxiei, care ne inspiră și ne ajută să ne despătimim, să trăim și noi asemenea lor prezența lui Dumnezeu în lume și mai ales în Biserică. Ne dorim și ne rugăm ca agheasma mare să trezească și în noi acea râvnă și

întristare după Dumnezeu care duce la curăție și sfințirea vieții.

La 1 ianuarie neobositul și marele Vasile. La 2 ianuarie Sf. Cuvios Serafim de Sarov, cel care a lucrat și lucrează neîncetat ca oamenii să vadă cu adevărat, din această viață, lumina lui Hristos și a Duhului Sfânt; tot în această zi Sfânta Iuliana din Lazarevo, care s-a sfințit prin multe nevoițe, deși era de familie bună, a fost căsătorită și a avut mulți copii, iar azi este considerată protectoare a celor căsătoriți și nu numai, pentru multele minuni. La 3 ianuarie, descoperirea moaștelor Sf. Cuvios Mucenic Efrem cel Nou, în care atâția creștini își pun nădejdea și astăzi.

La 10 ianuarie, se pomenește Sf. Antipa de la Calapodești, care a luminat cu rugăciunea-i de foc și cu minunile pământul Moldovei, al Athosului și apoi al Rusiei, ajungând până la nordica mănăstire Valaam, aproape de granița cu Finlanda. Cine nu s-a adăpat citind viața și învățăturile Sf. Cuvios rus Teofan Zăvorâtul, prăznuit tot la 10 ianuarie? Și tot în această zi Sf. Grigorie de Nyssa, fratele Sf. Vasile, un mare trăitor și teolog, din ale cărui învățături s-au hrănit numeroși sfinți de după el.

La 11 ianuarie, Sf. Teodosie, începător, adică organizator al vieții monahale de obște din Palestina, ale cărui nevoițe și minuni se pomenesc până azi. A fost

ucenic de sfinți și a lăsat mulți ostenitori care să-i urmeze pilda. La 13 ianuarie, Sf. Iacob, episcop de Nisibi, la granița Imperiului Roman cu Persia (Iran), care prin viața și minunile sale s-a asemănat Sf. Ilie. Alături îi stau Sf. Cuvios Maxim Kavsokalivitul și Sf. Ilarie de Pictavium (Poitiers).

Nu puțini știu de Sf. Nina, luminătoarea Georgiei, prăznuită la 14 ianuarie, alături de Sf. Cuvios Sava, de neam regesc, Arhiepiscop al Serbiei și ctitor al Hilandarului și al altor mănăstiri atonite.

Urmează sfinți de care știm din Viețile sfinților și din Paterice: Sf. Pavel Tebeul și Ioan Colibașul, la 15 ianuarie; Sf. Antonie cel Mare, la 17 ianuarie; Sfinții Cuvioși Marcu Ascetul, Macarie Egipteanul și Macarie Alexandrinul, la 19 ianuarie.

Mari trăitori și mărturisitori ai credinței, la 18 ianuarie pomenim pe Sfinții Atanasie și Chiril, patriarhi ai Alexandriei Egiptului, iar la 19 ianuarie, Sf. Marcu, Mitropolitul Efesului, apărătorul Ortodoxiei înainte de căderea Constantinopolului sub turci.

La 20 ianuarie, Sf. Eftimie cel Mare. La 21, Sf. Cuvios Maxim Mărturisitorul, din care am citat ce atâtea ori. La 26 ianuarie, Sf. Iosif cel Milostiv, Mitropolitul Moldovei din vremea Războiului de Independență. La 28 ianuarie, Sfinții Isaac Sirul, Efrem Sirul și Paladie, de la care a rămas Livada

Duhovnicească, sau Limonariul, pe care mulți l-au citit, dar și ceilalți doi au opere nemuritoare traduse în românește, de la care s-au adăpat generații de monahi și creștini evlavioși.

Toți acești cuvioși, mari trăitori, în familie și în mănăstire, clerici și mireni, presărați în luna lui ianuarie, ne îndeamnă să ne facem curaj să trăim și noi, ajutați de harul sărbătorii Botezului Domnului și de al aghesmei mari, prezența lui Dumnezeu în lume și mai ales în Biserică, unde o găsim mai ușor, mai la îndemână, și avem a o trezi în lăuntrul fiecăruia dintre noi, pe măsură ce ne curățim și creștem în credință și în har. De fapt, sfinții, fiind plini de Hristos și de Duhul Sfânt, mereu bineplăcuți Tatălui, ne ajută să simțim acest har tot anul, prin agheasma mică.

Sf. Marcu Ascetul (19 ianuarie) este cel care ne-a învățat să ajutăm cu rugăciunea, atunci când fapta sau cuvântul nu pot face nimic. Să ne exprimăm mereu neputința în fierbinte rugăciune, acesta reprezintă secretul și puterea creștinului, căci rugăciunea este luptă pentru și împreună cu cel pomenit. Tot el zice că atunci când nu știm încotro s-o luăm, să ne întrebăm întâi ce ar bineplăcea lui Dumnezeu să facem, și răspunsul va începe a se contura în mintea și în inima noastră.

S-au strâns 7449 lei pentru candelabru.